

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In Qua Tractatur De Impedimentis Matrimonii, Usu Et Divortio

Bosco, Jean a

Lovanii, 1685

Concl. VI. In illis impedimentis, quæ habent diversos gradus, ne dispensatio sit subreptitia, oportet exprimere, in quoto gradu conjuncti sint contrahere volentes, & cujus lineæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73448)

chez ad arg.
opposita sen-
tentia.

telligentia præsumptioni delicti, sed strictæ dispensationis intelligentiæ, petenti verba intelligi de minori significato, nisi contrarium in iure exprimatur; velut in cap. penult. de Sentent. excomm. ubi Pontifex tamquam quid speciale decernit, per excommunicationem fore intelligendam majorem, quasi, secluso eo Decreto, de minori veniret intelligenda.

Et ad con-
firmatio-
nem.

At confirmationem dicit Sanchez sup. quando dispensatio est in re, de qua est Decretum aliquod juris communis, ea verba juxtâ id Decretum intelligenda esse. At ubi nullum est Decretum de ea re in iure communi, non sunt intelligenda nisi strictè. Quia jus commune, tamquam jus universale & favorabile, est extendendum, adeo ut ipsam quodque dispensationem, in eo iure contentam, extendi faciat. At dispensatio privata, tamquam jus privatum, est strictè interpretanda. Hæc ille.

370.
In affinitate
1. & 2.
gradus debet
exprimi co-
pula conju-
gatis.

Igitur in petitione dispensationis affinitatis in primo, vel secundo gradu, si ex copula conjugali oriatur, est necessariò narrandum, eam ex copula conjugali consurgere. Quia duplex tunc oritur impedimentum, nempe affinitatis & publicæ honestatis, & tacitum est hoc. Imò nec sufficeret mentio affinitatis in genere, Quia, cum publica honestas oriatur quodque ex sponsalibus, non explicatur, an ex Matrimonio orta sit, quod tamen necessarium est; cum multò urgentius impedimentum ex Matrimonio, quam ex sponsalibus oriatur; adeo ut illud Multi affinitatem vocent.

Additio.

Adde: multò indecentius esse Matrimonium cum sorore sponsæ de præsentis, quam sponsæ de futuro: cujus maximum signum est, quòd Trident. sess. 24. de Matr. c. 3. restrinxerit impedimentum publicæ honestatis ex sponsalibus ortum, ut non excedat primum gradum; cum tamen publica honestas ex Matrimonio rato extendatur usque ad quartum. Quando tamen ultra primum gradum peteretur dispensatio in publicâ honestate, non est opus exprimere, undè orta sit. Quia post id Tridentini Decretum ex solo Matrimonio rato potest oriri. Ita Sanchez sup. n. 16.

371.
In affinitate
3. vel 4.
gradus non
debet expli-
cari copula.

Et consimiliter, quando petitur dispensatio affinitatis in 3. vel 4. gradu, valet, quamvis non explicetur, an ex copula licita oriatur, nec publica honestas. Quia cum ex sola conjugali copula oriatur in his gradibus affinitas, exprimitur virtute, eam ex copula conjugali oriri, ac proinde tacitè quodque declaratur publica honestas.

Si autem à me quæritur: an debeat exprimi gradus consanguinitatis, affinitatis, aut publicæ honestatis. Item, an sit conjunctio in linea recta, vel transversa. Respondeo:

CONCLUSIO VI.

In illis impedimentis, quæ habent diversos gradus, ne dispensatio sit surrepticia, oportet exprimere, in quoto gradu conjuncti sint contrahere volentes, & cujus lineæ.

Hæc impedimenta jam statim enumeravi, 372. videlicet consanguinitatis, affinitatis, & publicæ honestatis ex Matrimonio rato; nam ex sponsalibus solum dirimit in primo gradu; adeoque is semper intelligitur, quando petitur dispensatio publicæ honestatis, ortæ ex sponsalibus. Hoc supposito.

Impedimen-
ta, qua ha-
bent diver-
sos gradus.

Prima pars Conclus. scilicet exprimi debere, quoto gradu conjuncti sint contrahere volentes, constat ex communi stylo Curia. Item; quia quò gradu conjunctior est, eò difficilior est dispensatio, ac majori compositione exactâ, urgentioribusque causis petitis, conceditur. Et ita fatentur omnes, inquit Sanchez lib. 8. disp. 24. Sanchez. n. 2.

Probatu 1.
pars Con-
clus.

Igitur non valet dispensatio, si explicetur gradus inferior v. g. tertius, cum tamen sit superior, ut secundus, quantumvis ex ignorantia inculpa procedat. Quippè est error circa dispensationis substantiam, id est, circa rem dispensandam, puta gradum superiorem, qui nec formaliter, nec virtute clauditur in inferiori. Et error ex ignorantia seu simplicitate contingens, tunc tantum non vitiat, quando, eo non obstante, concederentur literæ, & casus, ad quem uti volo rescripto, sub ejus verbis comprehenditur; arg. cap. Super literis, de Præbend. Iam autem gradus ille superior nequit in rescripto hujus verbis comprehendi. Et si expressus fuisset, non fuisset concessa dispensatio eo modo, quo jam conceditur. Idemque dicendum est, quando ex errore pro gradu consanguinitatis, exprimitur affinitatis.

373.
Non valet, si
explicetur 3.
gradus, cum
sit 2.

Nec prodest: fuisse errorem communem; quia scilicet contrahentes communiter existimabantur consanguinei in tertio gradu, cum tamen verè essent in secundo: vel communi errore putabantur affines, cum tamen essent consanguinei. Hic, inquam, error nihil prodest: quia (inquit Sanchez sup. n. 20.) ignorantia excusat quidem à peccato: at nihil potest conferre ad id, ut dispensatio trahatur ad casum alium, quam expressum. Cum ergò solus tertius gradus sit expressus, vel sola affinitas; non juvabit ignorantia, ut dispensatio trahatur ad secundum gradum, vel ad consanguinitatem, in quibus dispensatum non est.

Non prodest,
proceffisse ex
communi
errore, ex
Sanchez.

Si objicias l. Barbarius, ff. de Offic. Prætoris. Respondet idem Auctor: aliud est supplere defectum in causa efficiente, quem quidem supplet ea lex in Judicibus, ac aliis ministris publicis, quando defectus jurisdictionis erat ita occultus,

374.
Objectio
solvitur.

occultus, ut communiter illi putarentur veri ministri. At ea lex non disponit, ut concessum in uno casu, censeatur in alio concedi propter communem errorem. Sic ille.

Et sanè ratio d. leg. scilicet, utilitas communis, eorum utique omnium, qui apud eum iudicem egerunt; & inconvenientia, quæ sequerentur, si omnia ejus acta rescindi deberent, patet, in privata dispensatione non habere locum. Atque in d. leg. supponitur, quòd Superior, si scivisset veritatem, jurisdictionem tali iudici contulisset, ibi: *Hoc enim humanitàs est, cum etiam potuit Populus Romanus servo decernere hanc potestatem, sed & si scivisset servum esse, liberum effecisset.* In casu autem nostro, si Pontifex scivisset gradum secundum, aut gradum consanguinitatis, noluisse dispensare eo modo, quo jam dispensavit.

Quid ergò, inquis, si voluisset dispensare, imò facilius dispensasset, v. g. si pro tertio gradu expressus fuit secundus? Respondet Sanchez sup. n. 17. valet dispensatio. Quia, inquit, etsi non sit concessa specificè pro tertio gradu, est tamen concessa simpliciter pro consanguinitatis impedimento, cum errore circà qualitatem accidentalem, inclusam à fortiori in gradu, super quo dispensatur. Item: quia non vitatur dispensatio ex falsa qualitatis expressione, quando, eà verè expressà, redderetur facilior. Sic ille.

Sed hæc secunda ratio non caret difficultate propter duplicem textum, scilicet, cap. 6. de Rescriptis in 6. & cap. 27. de Præbend. in 6. In primo sic dicitur: *Susceptum ab Apostolica sede mandatum, ut ab aliquo beneficii (quod obtinet) resignatione recepta, ipsum alteri conferas & assignes, adimplere non potest, si ille, antequam resignet, rebus excimatur humanis, cum non per resignationem vacaverit, sed per mortem: nisi de intentione mandantis aliud appareret expressè.*

Ubi Gloss. verb. *Susceptum*, inquit: *Vacatio per mortem & vacatio per resignationem sunt diversa: & ideo in literis ad beneficia impetratis, uno expresso, non venit reliquum.* Et tamen Pontifex æquè faciliè in utroque eventu concederet.

Secundus textus ita sonat: *Cui de non sacerdotali Præbenda provideri mandatur: sibi, etiam volenti, sacerdotalis auctoritate mandati hujusmodi conferre nequibit. Similiter si in Ecclesia, in qua integra, ac dimidia Præbenda habentur, mandatur integra conferri Præbenda: quamquam ille, pro quo scriptum extitit, dimidiã velit esse contentus, ei de ipsa non poterit provideri. Idem, cum injungitur provideri alicui de Præbenda certi valoris, ut in Præbenda minoris valoris, etiam illo volente, mandatum non possit adimpleri. Non enim hujusmodi mandata (quorum fines diligenter servari oportet) debent ad casus alios, quam expressos extendi.* Et tamen Pontifex facilius concederet provisionem de Præbenda minoris valoris.

Ergò consimiliter, licet Pontifex facilius dispensaret in gradu tertio, quam secundo; eundem dum tertius non exprimitur, non censetur velle dispensare; quia gradus secundus & tertius sunt diversa. Et sicut gradus inferior, inclu-

ditur in gradu superiori; sic itidem Præbenda minoris valoris, videtur includi in Præbenda majoris valoris.

Respondet Sanchez sup. disp. 21. n. 36. dd. textus ad hoc comprobandum reddunt rationem, cur sub majoris valoris Præbenda, non comprehendatur, quæ minoris est; nec sub vacatione per resignationem, comprehendatur vacatio per mortem; quòd illud mandatum fuerit, cujus fines strictissimè servandi sunt. Patet ex illis verbis: *Non enim hujusmodi mandata &c.*

Sed enim, dicit aliquis; mandet Pontifex Ordinario, ut dispense in secundo gradu consanguinitatis; num ideo non poterit dispensare, aut dispensatio non valebit, quia per errorem expressus est secundus pro tertio? Et verò dispensatio nonne odiosa est? Quid ni ergò & fines ejus strictissimè servandi sint? Hæc cogita.

Interim sententia Sanchii communior est; non præcisè, quia, detecto errore, Superior facilius dispensaret; hoc enim non sufficeret, ut patet ex antedictis; sed quia tantum est error in qualitate, quam jura specialiter non petunt exprimi; & quæ in alia qualitate, quæ proponitur dispensanda, virtualiter continetur. Tali autem casu valet argumentum in dispensatione à majori ad minus, quamquam aliàs per se loquendo non valeat.

Quippè dispensatio, ut sup. diximus, per se odiosa est; quamvis ratione materiæ subinde posset esse favorabilis. In odiosis autem non licet argumentari à majori ad minus; nisi fortè, quando casus, in quo dispensatur, rationem expressam concessionis continet, & in casu minori non expresso eadem reperitur ratio: vel quando id minus est annexum vel inclusum in majori, tamquam pars ejus, vel ab eo inseparabile; aut quando dispensatio inducitur à Canone vel lege; aut certè, quando majus & minus sunt in eodem genere: tunc enim dispensatio in majori, verba prægnantia habens, extenditur ad minus. Ita Sanchez cum Aliis, quos citat sup. disp. 1. n. 34. & seqq.

De hac controversia ita scribit Averfa sup. §. Quintò: *In illis impedimentis, quæ habent diversos gradus, utpote consanguinitatis, affinitatis, & publicæ honestatis ex Matrimonio ratio, necesse est exprimere, in quo gradu jungantur illi, qui contrahere cupiunt: ita quòd non sufficiat exponere conjunctionis speciem in communi, aut minorem gradum pro majori, etiam si bonà fide contingeret. Est res certa & clara. Nam pro qualitate gradus redditur facilior aut difficilior dispensatio, exigitur minor aut major causa, imponitur minor aut major compensatio. Et similiter in impedimento Ordinis sacri oportebit exponere specificè gradum superiorem, quem quis habet, nempe, si sit Diaconus, si sit Sacerdos. Itemque, si sit Episcopus.*

At si exponeretur major gradus pro minori, utpote secundus pro tertio, tertius pro quarto; tunc quidem non vitatur dispensatio. Idque etiam si scienter talis immutatio fiat, ut advertit Sanchez disp. 24. n. 17. Quia nempe sub gra-

378^a
Resp. Sanchez.

Replicat

379^a
Sententia Sanchii est communior.

Dispensatio est per se odiosa.

380^a
Iudicium Averfa de hac controversia.

375.
Quid si pro 3 gradu expressus fuit 2. & valet juxta Sanchez.

376.
Oppugnatur 2. ejus ratio per a. 6. de Rescrip. in 6.

377.
Item per cap. 27. de Præb. in 6.

du superiori in eodem ordine includitur inferior: quare dum Pontifex dispensat in superiori, eo ipso dispensat in inferiori. Quod non ita est in diverso ordine; puta, si exponeretur tertius affinitatis pro secundo consanguinitatis: quia dispensare in affinitate, non est dispensare in consanguinitate. Sic ille. Vel etiam, si exponeretur secundus consanguinitatis pro tertio affinitatis; quia dispensare in consanguinitate, non est dispensare in affinitate. Et fortè sic legendus est Averfa.

Ad quod confert (inquit Sanchez sup. n. 19.) spurium legitimum, tamquam ex incestu natum, non censi legitimum, si ex adulterio sit; quàmvis adulterium minus delictum sit. Quod sint diversæ speciei. Præterea: quia dispensatio super uno defectu, non est dispensatio super alio.

382. Quæris à Sanchio; an saltem potestas dispensandi in consanguinitate, tamquam favorabilis, non extendat se ad dispensandum in simili affinitate, tamquam ad minus? Respondet: Hoc nullo modo concedo. Quia quàmvis potestas dispensandi extendenda sit; id tamen intelligitur, quando casus, ad quem fit extensio, potest comprehendi sub casu expresso. Quod in hoc casu minimè reperitur, cum sint diversæ speciei. Sic ille.

Sed nunquid etiam affinitas & publica honestas sunt diversæ speciei? Siquidem illa oritur ex sola copula; hæc autem ex sponsalibus & Matrimonio rato; adeoque se mutuò non videntur includere, cum utrumque seorsim possit existere. Et tamen secundum Sanchium disp. 24. n. 41. in potestate dispensandi in affinitate includitur quodque publica honestas, non solum cum ea concurrens, sed etiam, quàmvis sine ea sit; ut si ex solo Matrimonio rato, vel ex solis sponsalibus orta sit.

383. Quia, inquit, eo ipso, quò datur facultas ad affinitatem ex copula licita, supponitur præcessisse sponsalia & Matrimonium ratum, indeque productum publicæ honestatis impedimentum; & sic facultas illa ad hoc quodque extenditur.

Adde: publicam honestatem non oriri ex Matrimonio ratione consummationis; sed ex solo ipso Matrimonii contractu oriri: ac subinde publica honestas, ad quam ea potestas extenditur, non est alia quàm ea, quæ ex Matrimonio rato oritur. Quæ autem nascitur ex sponsalibus, est gradus quidam minor ejusdem speciei publicæ honestatis, inclusus sanè in orta ex Matrimonio. Ita Sanchez.

384. Fateor, dicit aliquis, honestatem ex Matrimonio rato & honestatem ex sponsalibus, non esse diversæ speciei; & ideo non dubito, quin potestas dispensandi in majori, extendat se ad minorem. Sed nunquid ideo affinitas, & honestas, non sunt diversæ speciei? Cur ergò potestas dispensandi in affinitate, potius se extendit ad publicam honestatem, quàm potestas dispensandi in consanguinitate ad affinitatem?

Respondetur: quia aliqua publica honestas intimè conjuncta est cum affinitate, & illa est

ejusdem speciei cum ea, quæ non est conjuncta: ergò qui potest dispensare in affinitate, potest etiam dispensare in aliqua publica honestate; ergò in omni, quæ est ejusdem speciei. Iam autem nulla affinitas est intrinsecè conjuncta consanguinitati ita, ut non possit intelligi consanguinitas absque ea; & ideo non sequitur: habeo potestatem dispensandi in consanguinitate; ergò etiam in affinitate, quàmvis affinitas minor sit. Atque hæc satis de prima parte Concluf.

Secunda asserit, etiam esse exprimendam lineam, id est, an distantia graduum sit in linea recta, vel transversali: v. g. si vellet quispiam ducere aviam vel proaviam, neptem aut proneptem, sive propriam, sive uxoris cognitæ, aut non cognitæ (suppositâ opinione, dicente, eam prohibitionem esse solo jure humano inductam) aut matrem filiamve sponsæ de futuro; vel è contrâ, scemina avum vel proavum, proprium aut prioris viri, aut patrem prioris sponsi de futuro, non satis esset (inquit Sanchez sup. n. 14.) exprimere gradum conjunctionis; sed explicandum esset, esse in linea recta. Quia parentibus alterius conjugis, vel sponsi de præfenti vel de futuro, ferè eadem reverentia debetur, ac propriis. Atque proinde multò indecentius est ac absurdus hujusmodi Matrimonium, quàm ubi distantia gradus est in linea transversa.

Id tamen non reputarem necessarium exprimere in affinitate, ex copula fornicaria. Quia ex ea copula non oritur notabiliter specialius vinculum, aut notabiliter major reverentiæ obligatio affinibus ex linea recta, quàm ex transversa. Sic ille.

Sed hoc non placet Averfæ, qui sup. §. Sexid, sic ait: Tam in his, quàm in aliis impedimentis, quæ habent diversos modos, debet etiam exprimi verus modus. Nempe, si conjunctio sit in linea recta, vel in linea transversali, longè enim diversum judicium est de utraq; ut patet ex dictis antea circa hæc impedimenta. Idque verum videtur, etiam in affinitate, subortâ ex copula fornicaria; quàmvis oppositum dicit Sanchez n. 14. Etenim major indecentia est, ut quis contrahat cum concubina patris aut filii sui, quàm fratris.

Et quia affinitas habet duos illos modos, scilicet ex copula conjugali, vel fornicaria, oportebit exprimere certum modum: quia sanè major est affinitas ex copula conjugali, quàm ex fornicaria. Quod ex ea diversâ dispositione Concilii satis patet, quâ ex copula fornicaria non excedit secundum gradum, cum ex conjugali extendatur ad quartum.

Similiter: quia publica honestas habet duplicem modum, scilicet ex Matrimonio rato, vel ex sponsalibus; oportet exprimere, si sit ex Matrimonio, quæ sanè valde major est, ut etiam patet ex diversâ dispositione ejusdem Concilii circa unum, & alterum modum hujus impedimenti. Unde immeritò Pontius lib. 8. cap. 17. Pontius n. 29. dixit, se non videre hujus rei firmum fundamentum.

Demum;

381. Quæstio si exponatur superior gradus in diverso ordine?

382. Non extenditur potestas dispensandi in consanguinitate ad affinitatem, ex Sanchez.

383. Potestas dispensandi in affinitate, extendit se ad publicam honestatem, ex eod.

384. Objicitur.

Solvitur.

385. Exprimendum est, an distantia graduum sit in linea recta vel transversali.

Sanchez.

Limitatio.

386. Non placet Averfa.

387. Debet secundum ipsum exprimere, ex qua copula sit affinitas.

Item, cujusmodi sit publica honestas.

Pontius.

388.
Idem de
cognitione
spirituali.

Demum; quia cognatio spiritualis habet quodque duplicem modum, scilicet veluti per lineam rectam, aut transversalem; sive per modum paternitatis erga filium spiritualem, qui suscipit Sacramentum; aut per modum compaternitatis erga parentes carnales illius: oportet quodque determinatum modum exprimere. Imò longè difficilior est dispensatio in primo modo, quam in secundo, adeo ut non, aut vix inveniantur hæc utriusque exemplum dispensationis in primo. Sed de reliquo non videtur necessarium exponere, si cognatio spiritualis contracta sit per ministerium Baptismi, aut Confirmationis: & similiter si per ministerium conferendi vel tenendi in Sacramento, ut notat Sanchez disp. 24. n. 15. Quia hæc differentia, quoad hunc effectum, est accidentalis; nec uno vel alio modo reddit dispensationem difficiliorem. Hucusque Aversa.

389.
Indecentius
est contra-
here cum
filio spiri-
tuali, quam
cum compa-
treno, ex San-
chez.

Enimverò multò indecentius est, cum filio aut filia spirituali contrahere, quam cum compatre vel commatre. Nam (inquit Sanchez sup.) cum generatio hæc spiritualis, ex qua filiatio ista consurgit, assimiletur generationi carnali, ex qua filiatio naturalis oritur: sicut indecentissimum est inter patres & filios carnales Matrimonium, ita suo modo, licet non æquali, inter patres & filios spirituales. At verò quòd hæc filiatio aut compaternitas confurgat ex Baptismo, vel Confirmatione, parùm hæc mutant vel augent.

Cæterum, si à me quaeritur: an quando contracturi distant inæqualiter à stirpe, ut si alter distet in secundo, & alter in tertio, sit necessaria mentio gradus propinquioris, quo alter distat, an potius sit satis mentio remotioris. Respondeo citò,

CONCLUSIO VII.

Quando contracturi inæqualiter distant à stirpe, sufficit exponere gradum remotiorem, nisi unus sit primus.

390.
Conclusio
patet ex
Const. 19. V.
quæ hic re-
fertur.

Enarratio
Constitutio-
nis Pij IV.

DE hac Conclusione non licet dubitare post Constitutionem Pii V. quæ est 13. apud Cherubinum, sequentis tenoris: Sanctissimus in Christo Pater & Dominus noster, Dominus Pius divinâ providentiâ Papa V. Attendens per quamdam constitutionem, per sel. record. Pium Papam IV. Sanctitatis suæ prædecessorem editam, quâ cavetur, quòd in dispensationibus Matrimonialibus, pro diversis consanguinitatis seu affinitatis, ex eodem stirpe provenientibus gradibus conjunctis, non remotioris solum, prout olim fieri solebat, sed etiam propinquioris graduum expressa mentio fieri debeat, alioquin dispensationes, ac desuper confectæ literæ, nullius sunt roboris vel momenti, prout in dicta constitutione plenius continetur, à dispositione juris communis, & laudabili ac antiquo Rom. Curie stylo nimium recedat, ac favorem Matrimonij debitum restringi.

Bosca de Matrim. Pars II.

Volens, propterea juri & stylo prædictis, nec non pia Mem. Greg. XI. & Clem. VI. Rom. Pont. etiam Revocatio ejus, & innovatio Constitutionis cum Deo potest, favere, statuit & ordinavit, quòd de numero Greg. XI. & Clem. VI. cetero in quibuscumq; dispensationibus, quas pro Matrimonij contractis aut contrahendis inter viros & mulieres, invicem diversis prohibitis consanguinitatis & affinitatis, aut mixtis ex communi seu ab eodem stirpe surgentibus, quicumq; illi sint, dummodo primum quoquomodo non attingant, cum in eo Sanctitas sua nunquam dispensare intendat, gradibus conjunctos, ab eadem Sanctitate sua, & pro tempore existente Rom. Pontifice aut Sedè Apostolica impetrari, vel alias concedi contigerit, ac literis, commissionibusq; desuper etiam locorum Ordinariis faciendis, gradus remotior attendatur, trahatq; secum propinquior, ac ob id sufficiat, remotiorem tantum gradum exprimere, obtentis tamen postea super propinquiore literis declaratoriis, juxta Greg. & Clementis prædecessoris hujusmodi constitutiones, quas quoad hoc innovavit, & inviolabiliter observari mandavit, dispensationesq; seu dispensandi commissiones, ac desuper confectas literas, & processus habitos, per easdem dispensatis, seu his cum quibus dispensari mandatur, propter proximioris gradus hujusmodi non expressionem, de subreptionis vel obreptionis vitio seu intentionis defectu, notari non posse, sed in omnibus & per omnia suffragari, perinde ac si in literis, seu commissionibus hujusmodi de proximioris seu utroque gradu specialis & expressa mentio facta fuisset.

Sicq; per quoscumq; Iudices & Commissarios, etiam S. R. E. Card. sublata eis quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari & definituri debere, ac quidquid secus super his à quocumq; quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, attentatè contigerit, irritum & inane decernit.

Constitutione Pii prædecessoris hujusmodi, ceterisq; contrariis non obstantibus quibuscumq;.

Placet, publicetur, & describatur, M.

Ut autem scires, publicationem factam Publicatis fuisse, continud subjungitur: Lecta & publicata fuit suprascripta regula Roma in Cancellaria Apostolica, anno Incarn. Dominice 1566. die verò Martis 20. mensis Augusti, Pontificatus præfati Sanctissimi Domini nostri Papa anno 1.

A. Lomellinus Custos.

Circà quem Motum proprium notandum est primò; quòd olim solebat fieri mentio solum gradus remotioris, ibi: Non remotioris solum, prout fieri mentio olim fieri solebat; scilicet antè Constitutionem Pii IV. (quam non invenio apud Cherubinum) juxta constitutiones Greg. XI. & Clem. VI. (quas similiter Cherubinus non refert) & arg. Et cap. fin. de Consang. sequentis tenoris: Vir, qui à stirpe 4. gradu, & mulier, quæ ex alig latere distat 5. secundum regulam approbatam, quæ dicitur: Quoto gradu remotior distat à stirpe, & à quolibet per aliam lineam descendenti ex eodem, licet possunt matrimonialiter copulari.

Ergò quando duo consanguinei in gradu distanti distant, intelliguntur tantum distare inter se.

X x x

391.
Revocatio
ejus, & in-
novatio
Constitutio-
num Greg.
XI. &
Clem. VI.

Publicatis

392.

Olim solebat fieri mentio gradus remotioris, ex d. Constit.

Et cap. fin. de Consang.